

[Arne Melchior]

spærres inde, hverken i bygninger, i budgetter eller i bestemte formålsparagraffer. Det er noget, der pibler og gror overalt, hvor mennesker færdes og mødes, og det skal det vedblive med at være.

Fru Ingerlise Koefoed nævnte under den forrige debat, at ca. 99 pct. af kulturbudgetterne går til professionelle kulturudøvere. Jeg tror ikke, det tal vil kunne holde for en nærmere prøvelse. Jeg forstod, at det kun drejede sig om det budget, som kulturministeren direkte har at forvalte, og altså ikke om alle de mange andre kulturformer, som jeg her har nævnt nogle enkelte af.

I øvrigt kan jeg ikke være særlig overrasket eller bedrøvet over, at vitterlig en stor broderpart går til professionel kulturudførelse, for det skal jo ikke være sådan, at bare nogle mennesker sætter sig sammen og siger: nu laver vi noget kultur, så skal samfundet, enten stat, amt, kommune eller andre kasser, ile til og sige: det vil vi da mægtig gerne støtte jer i. Det gør da ikke noget, at der er en faktisk baggrund af kunnen og viden og dokumenteret professionalisme bag, før staten giver sig til at gribe det under armen.

Hvis vi havde flere penge til rådighed til kulturarbejde, ved jeg såmænd ikke, om det lige skulle gå til dette formål, som jeg har al mulig sympati for, men som jeg altså finder er ret godt tilgodeset. Min hu står til, at Statens Kunstfond, der i de senere år har fået nogen forøgelse, kunne få en yderligere forøgelse, for dér føler jeg at der virkelig gøres noget, som er virkelig kulturbeholdende og kulturbevarende for samfundet. Men lad den diskussion vente, til vi får råd til at lægge nogle kroner på. Det har vi ikke i øjeblikket.

Arne Bjerregaard (KRF):

Lad mig først sige, at for mig er kultur det levende, det skabende, det former udviklingen, udspringende af et levende fællesskab, og derfor har jeg stadig væk den opfattelse, at vi ikke burde snakke om kulturformidlende aktiviteter. Man kan faktisk ikke formidle kultur. Den må udspringe af folket og af det fællesskab, som leves i folket.

På den anden side kan jeg da være enig i, at et voksende udbud af radioprogrammer og tv-programmer kan forstærke det indtryk, at befolkningen kunne blive passive indsigere af en mængde ligegyldigheder, og jeg er da

også enig med forslagsstillerne i, at der må være mulighed for selvvirksomhed og udfoldelse i samarbejde med andre. Det er jo netop kulturudspringene, og det er jo netop det, som jeg sagde er min kulturopfattelse, at man må skabe former og udvikle tingene i et levende fællesskab for at løfte sig op mod nye horisonter. Det må da være kultur og kulturudvikling.

For mig at se er der fuld frihed hertil i vort samfund, endnu da, hvis folket altså gider, og gider folket ikke, tror jeg ikke, at 8,5 mill. kr. gør hverken fra eller til i det spil. Derfor tror jeg ikke, at vi kan være kulturskabende ved at bevilge nogle få millioner kroner mere. Vil folket ikke, hjælper penge ikke.

Kinch-Jensen (VS):

VS støtter det foreliggende forslag, og vi synes også, at det er en god ting at prøve at få en bredere debat om kultur som kulturformidling, hvor det vigtigste grundlag for en kulturpolitik er de lokale fællesskaber, der er rundt omkring, dér, hvor vi bor, dér, hvor vi lever og arbejder, og vi har før fra VS fremhævet, at beboerhusene ude lokalt er ret vigtige som udgangspunkt for et kulturelt samarbejde.

I Odense, hvor jeg kommer fra, er det sådan – det blev nævnt her fra talerstolen før – at det er blevet formuleret på den måde, at den bedste socialpolitik er en god kulturpolitik, og det er en formulering, der stammer fra en konservativ kulturrådmand. Den kan bruges og er nok også blevet brugt af nogle som en undskyldning for ikke at føre en konsekvent og ordentlig socialpolitik, men ikke desto mindre er der temmelig meget om det. Jacques Blum citerer i bogen »De grimme ællinger« en psykiater for at sige, at vi havde ikke så store psykiske problemer i vores samfund og ikke så mange folk, der havde kontakt med psykiatere på forskellige tidspunkter, hvis folk havde nogle flere gode venner. Gode venner er jo egentlig udgangspunktet for en kulturpolitik: at skabe sammenhænge, at skabe venskaber omkring en aktivitet, og ikke bare passivt kulturkonsum foran tv-skærmen – video eller ikke video.

Derfor synes jeg også, det er et godt forslag at arbejde videre med, også for at undgå, at kulturpolitik bliver et skældsord, som